

09/11/2025

«Μελωδίες που χάραξαν εποχές»: Μουσικό αφιέρωμα στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)



Τρεις δρόμοι, τρεις μουσικές που ενώθηκαν. Μάνος, Μίκης, Γιώργος τρεις σκιές που έγιναν φως, τρεις φλόγες που δεν έσβησαν ποτέ. Και τώρα, εκατό χρόνια μετά, η Ελλάδα ακόμα τους τραγουδά. Γιατί η μουσική τους δεν είναι παρελθόν είναι η ψυχή μας που συνεχίζει να τραγουδά.

Μουσικό αφιέρωμα στους κορυφαίους Έλληνες συνθέτες Μίκη Θεοδωράκη, Μάνο Χατζιδάκι και Γιώργο Ζαμπέτα, με αφορμή την συμπλήρωση 100 χρόνων από τη γέννηση τους, παρουσίασε το Τμήμα Φωνητικής της Μουσικής Σχολής Καμινίων «ΜΕΛΩΔΙΑ», το Σάββατο 8 Νοεμβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν

δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Στην εκδήλωση παρουσιάστηκαν επιλεκτικά, μέσα από τον τεράστιο όγκο των τραγουδιών των τριών συνθετών, κάποια από τα πλέον αντιπροσωπευτικά και πολυαγαπημένα.

Τα τραγούδια των συνθετών τραγούδησαν οι Αίγλη Μιχάλη, Φιλιώ Μπαφαλούκα, Έφη Προκοπά, Δημήτρης Τσουνής, Ειρήνη Φέξη και Γωγώ Χρόνη. Την καλλιτεχνική διεύθυνση είχε η Μαέστρος Μαρία Κάτσαρη και συνόδευσαν ο Λάμπρος Πανταζόπουλος στο μπουζούκι, ο Λευτέρης Συμιανάκης στην κιθάρα και η μαέστρος στο πιάνο.

Έναν αιώνα πριν, γεννήθηκαν τρεις φωνές. Τρεις ανάσες φωτός που έκαναν την Ελλάδα να τραγουδά. Ο Μάνος Χατζιδάκις, ποιητής των ήχων, έβαλε φτερά στις λέξεις, έντυσε τα όνειρα με γιασεμί και ουρανό. Στις νότες τον περπάτησαν παιδιά, στις σιωπές του κοιμήθηκαν ερωτευμένοι. Ήξερε πως η μουσική είναι η πιο τρυφερή μορφή της σιωπής.

Ο Μίκης Θεοδωράκης, φλόγα και βουνό, σήκωσε τη φωνή του λαού και την έκανε τραγούδι. Κάθε του μελωδία, ένα βήμα ελευθερίας. Κάθε του λέξη, μια σημαία που ανεμίζει στα χέρια της Ρωμιοσύνης. Όταν εκείνος έγραφε, η Ελλάδα ανάσαινε βαθιά.

Κι ύστερα, ο Γιώργος Ζαμπέτας, ο γελαστός, ο λαϊκός, με το μπουζούκι του σαν καρδιά που χτυπά. Έπαιζε και γελούσε, κι ο πόνος γινόταν γλέντι, το δάκρυ γινόταν φως. Στην πενιά του χόρευε η γειτονιά, έπινε κρασί η ελπίδα.

Τρεις δρόμοι, τρεις μουσικές που ενώθηκαν. Μάνος, Μίκης, Γιώργος τρεις σκιές που έγιναν φως, τρεις φλόγες που δεν έσβησαν ποτέ. Και τώρα, εκατό χρόνια μετά, η Ελλάδα ακόμα τους τραγουδά. Στους δρόμους, στα ραδιόφωνα, στις μνήμες και στα όνειρα. Γιατί η μουσική τους δεν είναι παρελθόν είναι η ψυχή μας που συνεχίζει να τραγουδά.



















